

על קידות ותפילות

אנחנו פותחים בקידות. אנחנו לא קדים לתמונות, ולא לפסלים ולא למסכות. התמונות, והפסלים והמסכות מהווים עוגן, מהווים פשוט נקודת פוקוס חיצונית, שעוזרת לנו להתמקד פנימה. עצם הקידה היא, לאותה חוכמה וחמלה, שאנחנו שואפים לפתח בלבנו, ושכסופו של דבר יביא אותנו למצב, שאנחנו יכולים להיות מושיע לכל היצורים.

חשוב לא לעשות את זה כקידה לפסל ולמסכה, כי אלה לא יכולים לעזור לנו. הם רק ייצוג לאותם מימושים רוחניים שאנחנו שואפים להשיג בליבנו, ושהם אלו שיביאו את הברכה לנו ולזולת.

והסיבה שאנחנו עושים קידות בגוף, כי אנחנו רוצים לגייס את הגוף, את הדיבור ואת החשיבה - את כל מה שיש בנו, את כל אמצעי הביטוי שלנו, למטרה הנשגבה הזאת, שנוכל לממש אותה. היא דורשת הרבה עבודה. היא דורשת גיוס טוטאלי של כל מה שיש בנו, כולל הגוף.

ויום אחד, כשנגיע למקומות האלה, כשהמימוש יקרה בלבנו, אנחנו ניפול אפיים ארצה באופן ספונטני. אז זה להביא את ה - *omen*, סימן טוב, שזה יקרה.

והדבר השני שאנחנו עושים בתחילת שיעור, זה תפילת המנדלה, שהיא תפילה שבאה להודות, ליצור תחושה של הוקרה ל-*teaching*, שאתם עומדים לקבל והערכה למורים שמביאים אותו אליכם, ושושלות של מורים שהקדישו את כל חייהם כדי שאנחנו נוכל לקבל את ה-*teaching*. אז התחושה צריכה להיות של הוקרה, של הכרת תודה ורצון לתת תמורה בעד זה, ואנחנו עושים את זה בזול. אתם מדמיינים את התמורה, בדמיונכם.

בימי קדם, התלמיד שבא למורה ורצה לקבל את ה-*teaching*, היה צריך לתת את משקל גופו בזהב, כי המורה רצה לראות שהתלמיד רציני. כי בלי שיש התכוונות רצינית מצד התלמיד, לא קורה הרבה. המורה היה אחר כך זורק את הזהב הזה לים, אבל התלמיד היה צריך לעבוד הרבה שנים, לצבור את הזהב הזה ולתת אותו למורה, כי הוא היה צריך להיות מסור למטרה הזאת של הארה בכל נפשו ומאודו.

אז אנחנו עושים את זה הרבה יותר פשוט. אתם יכולים לדמיין שקיעה יפה, או משהו יפה בחיים שלכם, או מעשה חסד שעשיתם, ולערוך אותם כאיזה גן עדן יפה של מנדלה, ולהגיש אותם למורים - כתודה.

༄༅། །མངལ། །
mandel

།ས་གཞི་སྒོས་ཀྱིས་བྱམས་ལིང་མེ་ཏོག་བཀའ།
sashi pulkyi jukshing meioḥ tram,

།རི་རབ་སྤིང་བཞི་ཉི་རྣམ་བརྒྱན་པ་འདི།
rirab lingshi nyinde gyenpa di,

།སངས་རྒྱས་ཞིང་དུ་དམིགས་ཉི་དབུལ་བར་བསྐྱེ།
sangye shingdu mikie ulmar gyi,

།འབྲོ་ཀུན་ནམ་དག་ཞིང་ལ་སྦྱོད་པར་ཤོག །།
drokun namdak shingla chupar shok.

།ཨོཾ་ཀུན་རྣམ་པུ་ལ་འཇུག་ཏུ་འཕྱོང་ལོ། །
Idam guru ratna mandalakam niryatayami.

אז זה עשינו בטיבטית, כדי לתת כבוד למסורת שממנה באתי; הלאמה שלי היה טיבטי ועכשיו נעשה בעברית:

מינחת המנדלה

ארץ בשומה,
בפרחים עטויה,
עם הר אצילי,
יבשות לה ארבע,
בחמה ולבנה היא עדויה
ופנינים של כל חסד הם לה עטרה.

בליבי אערכנה, ולך אגישנה
כגן של עדנת הארה.
מי ייתן ובכך
לו תזכה כל ברייה
בעולם שכולו טוהרה.

Idam guru ratna mandalakam niryatayami

והתפילה הבאה היא תפילה של ללכת למקלט, למקלט הבודהיסטי. ללכת למקלט בְּמָה שאנחנו קוראים "שלושת היהלומים", שזה הבודהה, דהרמה, סנגהה, שהמשמעות האולטימטיבית שלהם זה שוב אותה החוכמה שאנחנו נשיג בליבנו והחמלה שְׁנִפְתַּח בליבנו, כי זה מה שהם מייצגים. אז אנחנו הולכים למקלט אל הרוח והרחק מן החומר. אין מקלט של ממש בחומר.

והמתרגל הרוחני פונה אל הרוח ופונה לא רק אל הרוח אלא אל המימוש האולטימטיבי של ההישגים האלה, כשאנחנו נהיה מוארים, וכשלנו בלבנו תהיה את החמלה והחוכמה. ואנחנו הולכים למקלט לשמה, כי אלה הדברים היחידים שיכולים להגן עלינו.

אין פסל או מסכה שיכולים להגן עלינו. אין בודהה שיבוא לכאן ויכול להגן עלינו.

יש סיפורים על תקופת הבודהה, כשהוא התהלך עלי אדמות, היו שמה מלחמות בין השבטים השונים ובני השבט שלו נעמדו מאחוריו, שיגן עליהם, והם נשחטו על ידי השבט השני. כי - הבן אדם לא מגן עלינו.

מה שמגן עלינו זה המימוש של החוכמה והחמלה בלבנו, כי אז אנחנו יוצרים זרעים אחרים וקארמות אחרות ומתחילים ליצור - באמצעות החוכמה שלנו והחמלה שלנו וההבנה של קארמה וריקות - אנחנו יוצרים זרעים שבאמת מגינים עלינו.

כבר לא יוכלו לפגוע בנו, אם נממש את החוכמה הזו בלבנו, ואל זה אנחנו הולכים למקלט. אז אנחנו משתמשים במלים בודהה, דהרמה, סנגהה אבל הם מייצגים בדיוק את זה. אז בלבכם תלכו אל המשמעות האולטימטיבית של זה. לשמה תלכו למקלט.

מיקלט ותפילה

עד בוא הארתי

אשים מיבטחי

בבודהה, בדהרמה ובסנגהה.

תביאני זכותם

של טובי מעשי

לכליל הארה

למען כל הבריאה.